

Zu barik. (Amaren oroiz)

Eguzkia gainberan
doan araberan,
lurra gelditzen jaku
ikus eziñean.

Pena sentitzen dogu
biotz barrenean,
itsu baten antzera
egon bearrean.

Zu barik, ama ona,
gagoz gau baltzean.

Euriak bustitzen dau,
ur gozoaz lurra,
ta gogor dagoena
egiten samurra.

Urek deusku biguntzen
jateko koskorra,
eta edanda leundu
estarra legorra.

Zu barik, gure ama,
dana da agorra.

Udan agertzen jaku
lurra dotorea,
zuri-gorritzko lore
ederrez betea.

Laster, bañan, jatorku
udazken aldea,
aize ta eurik emonaz
itxura tristea,

Zu barik, ama, dogu
ilun gure etxea.

I xilik dator otza
neguen itxuraz,
menderatzen gaitula
lurra izoztuaz.

Agur, diño e lorak,
agur, karraxiaz,
berotu gure ta
berotu eziñaz,

Zu barik, ama, gagoz
biotz otzikaraz.

Fedea dogu eguzki,
Fedea, gure argi,
Fedea ur gozoa,
ta aize berogarri.

Fedeak sortzen dausku
mundu-eder barri,
Fedeak zuzena dan
bidea erakutsi,

Zu barik, ama, ezin
Fedeari eutsi.

Munetxe - (Klaudio Barroeta)

olerkia